

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Ławnicy: -----

Protokolant: Dominika Gorząd

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2015 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **K. M.**

przeciwko **S. O. we W.**

o zapłatę

- I. zasądza od strony pozwanej S. O. we W. na rzecz powoda K. M. kwotę 3.854 zł (trzy tysiące osiemset pięćdziesiąt cztery złote) z ustawowymi odsetkami od dnia 3 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty;
- II. dalej idące powództwo oddala;
- III. wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;
- IV. koszty postępowania stron wzajemnie znosi;
- V. orzeka, że nieuiszczone koszty sądowe w sprawie ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 grudnia 2014 r. powód K. M. wniósł o zapłatę kwoty 8.698,13 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od strony pozwanej S. O. we W. tytułem skapitalizowanych odsetek od wynagrodzenia wypłaconego z opóźnieniem.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż jest sędzią S. O. we W.. Stosownie do nowych zasad wynagradzania obowiązujących od 1 stycznia 2009 r. powód uzyskał z tym dniem piątą stawkę wynagrodzenia zasadniczego legitymując się ponad piętnastoletnim ogólnym stażem pracy. Zastosowana przez stronę pozwaną interpretacja przepisów doprowadziła do nieprawidłowego ustalenia stawek wynagrodzenia powoda w dalszym okresie. Mianowicie po upływie pięciu lat okresu pracy na stanowisku sędziego S. O. powód powinien był uzyskać kolejną stawkę wynagrodzenia, tj. szóstą. Strona pozwana nieprawidłowo zastosowała przepisy i dopiero w dniu 15 maja 2014 r. ustaliła powodowi wynagrodzenie zasadnicze w stawce szóstej z datą wsteczną. W związku z powyższą decyzją powodowi wypłacone zostało wyrównanie zaległego wynagrodzenia dopiero w dniu 22 maja 2014 r. Tym samym strona pozwana przyznała, że niewłaściwie ustaliła stawkę wynagrodzenia powoda na skutek nieprawidłowej interpretacji przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2011 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (w brzmieniu obowiązującym na dzień 22.04.2009 r. Dz.U. Nr 98 poz. 1070 z późn. zm.) i ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o zmianie

ustawy -Prawo o ustroju oraz niektórych innych ustawy sądów powszechnych(Dz.U. Nr 56 poz. 459), a w szczególności przepisu art. 91 a § 3 ustawy zmieniającej, zgodnie z którym wynagrodzenie zasadnicze sędziego określa się w stawce bezpośrednio wyższej po upływie kolejnych pięciu lat na danym stanowisku sędziowskim. Mając to na uwadze, powód domaga się skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w wysokości ustawowej wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty na podstawie przepisów art. 481 par. 1 i 2 k.c., art. 482 § 1 k.c. w zw. Z art. 300 k.p. Strona pozwana popadła w opóźnienie z wypłatą części wynagrodzenia od 28 dnia każdego z poszczególnych miesięcy poczynając od stycznia 2010 r. do chwili wypłaty.

Nakazem zapłaty z dnia 17 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieście Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nakazał stronie pozwanej S. O. we W. zapłacić powodowi kwotę 8698,13 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 3 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty.

Strona pozwana S. O. we W. wniosła skutecznie sprzeciw od w/w nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu stanowiska strona pozwana podniosła, iż ustalenie wynagrodzenia powoda dokonane zostało dekretem prezesa Sądu w dniu 15 maja 2014 r. i od tej daty biegła wymagalność roszczenia. Skoro wypłata tego wynagrodzenia nastąpiła niezwłocznie po wydaniu tego dekretu, to w sprawie nie zachodzą okoliczności z art. 481 § 1 k.c. w przedmiocie opóźnienia w spełnieniu świadczenia. W konsekwencji powództwo o skapitalizowane odsetki jest nieuzasadnione.

Pismem z dnia 31 grudnia 2014 r. pełnomocnik strony pozwanej podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda w zakresie kwoty 4.844,13 zł na podstawie art. 292 par. 1 kp.

Pismem z dnia 25 marca 2015 r. pełnomocnik powoda wskazał, że uznaje zarzut przedawnienia podniesiony przez stronę pozwaną i ogranicza dochodzone pozwem roszczenie o kwotę 4.844,13 zł tj. do kwoty 3.854 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powód K. M. jest zatrudniony w S. O. we W. od dnia 31 marca 2005 r., na czas nieokreślony na stanowisku sędziego S. O..

Wysokość wynagrodzenia powoda brutto liczonego jak ekwiwalent za urlop wynosi kwotę 11.487,78 zł.

Decyzją Prezesa S. O. z dnia 12 lutego 2009 r. powodowi od dnia 1 stycznia 2009 r. ustalono wynagrodzenie zasadnicze w stawce podstawowej, przy zastosowaniu wielokrotności 3,90 kwoty bazowej i przy przyjęciu, iż wynagrodzenie zasadnicze w stawce podstawowej wynosi co najmniej 120% wynagrodzenia zasadniczego w stawce podstawowej dla bezpośrednio niższego stanowiska sędziowskiego.

Dowód : zaświadczenie strony pozwanej k. 29, decyzja Prezesa S. O. we W. k. 7

Dekretem z dnia 15 maja 2014 r. Prezes S. O. we W. ustalił powodowi wynagrodzenie zasadnicze w stawce szóstej przy zastosowaniu mnożnika 2,65 (przeciętnego wynagrodzenia w II kwartale każdego poprzedzającego roku) :

1. od dnia 31 marca 2010 r. w wysokości 8.165,92 zł miesięcznie,
2. od dnia 1 stycznia 2011 r. w wysokości 8.474,30 zł miesięcznie,
3. od dnia 1 stycznia 2013 r. w wysokości 9.266,57 zł miesięcznie.
4. od dnia 1 stycznia 2014 r. w wysokości 9.573,15 zł miesięcznie.

Jednocześnie zostały anulowane dotychczasowe decyzje w zakresie wysokości wynagrodzenia zasadniczego, począwszy od dnia 1 stycznia 2010 r.

Dowód : decyzja Prezesa S. O. we W. z dnia 15 maja 2014 r. k. 8

W dniu 22 maja 2014 r. w związku z powyższą decyzją powodowi wypłacone zostało wyrównanie zaległego wynagrodzenia za okres od dnia 31 stycznia 2010 r. do chwili wypłaty.

(okoliczność bezsporna)

Wysokość kwot wypłaconych powodowi za okres od marca 2010 r. do maja 2014 r. w związku z ustaleniem powodowi wynagrodzenia zasadniczego w stawce szóstej przy zastosowaniu mnożnika 2,65 wyniosła łącznie kwotę 28.984,46 zł.

Łączna kwota skapitalizowanych odsetek od wynagrodzenia za poszczególne miesiące wypłaconego powodowi z opóźnieniem wynosi 7.626,82 zł.

Łączna kwota skapitalizowanych odsetek od wynagrodzenia dodatkowego tzw. „trzynastki” za w/w okres wynosi 443,37 zł.

Łączna kwota skapitalizowanych odsetek całości wynagrodzenia powoda wynosi 8.698,13 zł, przy czym kwota odsetek należnych za okres do listopada 2011 r. wynosi 4.844,08 zł, a za okres od grudnia 2011 r. do chwili wypłaty kwotę 3.854 zł.

Dowód : wyliczenie kwot zaległego wynagrodzenia i odsetek k. 9

Zgodnie z regulaminem S. O. we W. wynagrodzenie winno być wypłacane najpóźniej w 27 dniu każdego miesiąca.

(okoliczność bezsporna)

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w zakresie, w jakim powód podtrzymał żądanie pozwu. W pozostałym zakresie powództwo należało oddalić.

Stan faktyczny w sprawie nie był sporny.

Strony reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników nie kwestionowały ani okresu zatrudnienia powoda, ani też okoliczności faktycznych stanowiących podstawę żądania powoda. Również wyliczenie należnych kwot z tytułu wypłaty wynagrodzenia, jak również ustalone i przedstawione przez powoda wyliczenie kwot odsetek nie było kwestionowane przez stronę pozwaną.

Mając powyższe na uwadze, zadaniem Sądu była jedynie ocena prawna żądania powoda w zakresie, w jakim powód podtrzymał żądanie pozwu tj. co do kwoty

Artykuł 91a ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U.2013.427 dalej: p.u.s.p.) określa zasady awansowania sędziów pod względem wynagrodzenia, tj. wskazuje zasady przechodzenia z jednej (niższej) stawki wynagrodzenia do innej (wyższej) stawki wynagrodzenia wraz z awansem do wyższego sądu albo wraz z upływem określonej liczby lat nienagannej służby w danym sądzie.

Stawki wynagrodzenia zasadniczego na poszczególnych stanowiskach oraz mnożniki przypisane do tych stawek, służące do ustalenia wysokości wynagrodzenia zasadniczego w poszczególnych stawkach, określa załącznik do ustawy.

Zasady podwyższania wynagrodzenia określone w art. 91a p.u.s.p. zostały wprowadzone nowelizacją ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o zmianie ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw. (Dz.U. 2009 Nr 56, poz. 459)

Zgodnie z art. 8 przepisy tej ustawy mają zastosowanie do wynagrodzeń sędziów sądów powszechnych od dnia 1 stycznia 2009 r. Przed nowelizacją, zasady awansowania sędziów pod względem wynagrodzenia regulowały uchylone art. 91 § 2a–5 p.u.s.p. Przepisy te przewidywały, że sędzia obejmując stanowisko, otrzymuje wynagrodzenie zasadnicze w stawce podstawowej (art. 91 § 2a), po czym jego wynagrodzenie jest podwyższane wraz z upływem czasu i okresu pełnienia służby sędziowskiej. Wynagrodzenie zasadnicze sędziego było podwyższane: do wysokości stawki pierwszej awansowej po pięciu latach pracy na danym stanowisku sędziowskim lub na innym, odpowiednio równorzędnym stanowisku sędziego lub prokuratora (art. 91 § 3), do wysokości stawki drugiej awansowej po dziesięciu latach pracy na danym stanowisku sędziowskim lub na innym, odpowiednio równorzędnym stanowisku sędziego lub prokuratora (art. 91 § 4), do wysokości stawki trzeciej awansowej po piętnastu latach pracy na danym stanowisku sędziowskim lub na innym, odpowiednio równorzędnym stanowisku sędziego lub prokuratora (art. 91 § 4a). Okres ten ulegał wydłużeniu o trzy lata w przypadkach określonych w ustawie.

W związku ze zmianą zasad wynagradzania (likwidacją pierwszej, drugiej i trzeciej stawki awansowej i zastąpieniem trzech stawek awansowych dziesięcioma stawkami wynagrodzenia zasadniczego) konieczne stało się uregulowanie wynagrodzeń sędziów w okresie przejściowym. Nastąpiło to w art. 10 w/w ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw.

Zgodnie z tym przepisem przejściowym z dniem 1 stycznia 2009 r. wynagrodzenia zasadnicze sędziów sądów rejonowych określa się w stawkach od pierwszej do czwartej, wynagrodzenia zasadnicze sędziów sądów okręgowych – w stawkach od czwartej do siódmej, a wynagrodzenia zasadnicze sędziów sądów apelacyjnych – w stawkach od siódmej do dziesiątej (art. 10 ust. 1 noweli z 2009 r.).

Stawkę wynagrodzenia zasadniczego sędziego ustala się, uwzględniając staż pracy sędziego na stanowisku zajmowanym w dniu 1 stycznia 2009 r., a jeżeli jest to korzystniejsze – staż pracy sędziego na wszystkich dotychczas zajmowanych stanowiskach sędziowskich lub prokuratorskich (ogólny staż pracy); uwzględnienie ogólnego stażu pracy nie może jednak stanowić podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego sądu okręgowego w stawce szóstej i siódmej, a w przypadku sędziego sądu apelacyjnego – w stawce dziewiątej i dziesiątej. Staż pracy na zajmowanym stanowisku oraz ogólny staż pracy, niezbędny do uzyskania poszczególnych stawek wynagrodzenia zasadniczego, określa tabela stanowiąca załącznik nr 3 do noweli z 2009 r. (art. 10 ust. 2).

Określenie wynagrodzenia zasadniczego sędziego sądu rejonowego w stawce piątej, a sędziego sądu okręgowego w stawce ósmej może nastąpić nie wcześniej niż z dniem 1 stycznia 2014 r. (art. 10 ust. 5 noweli z 2009 r.).

Mając na uwadze przepisy w/w ustawy, w ocenie Sądu należy uznać, że ustalenie wynagrodzenia powoda dokonane zostało mocą w/w przepisów. Z chwilą zmiany przepisów ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych powód nabył prawo do wynagrodzenia określonego w/w przepisami. Przepisy te są przepisami jednoznacznymi, określającymi zasady wysokości wynagrodzenia sędziego w sposób nie wymagający dodatkowych czynności od pracodawcy.

Zatem należy uznać, że wydany na mocy tych przepisów dekret Prezesa S. O. we W. z dnia 15 maja 2014 r. potwierdzał jedynie w sposób deklaratoryjny prawo powoda do wynagrodzenia określonego przepisami noweli do ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych. Dekret ten nie był natomiast aktem pracodawcy, który to prawo powoda do otrzymywania wynagrodzenia w określonej wysokości kształtował. Dodatkowo należy wskazać, że pracodawca dekretem tym anulował dotychczasowe decyzje w zakresie wysokości wynagrodzenia zasadniczego poczynszy od dnia 1 stycznia 2011 r.

Art. 18 par. 1 kodeksu pracy w sposób jednoznaczny wskazuje, że postanowienia umów o pracę oraz innych aktów, na których podstawie powstaje stosunek pracy, nie mogą być mniej korzystne dla pracownika niż przepisy prawa pracy.

Dla powoda takimi przepisami prawa pracy, które kształtowało wysokość jego wynagrodzenia były przepisy ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych w brzmieniu nadanym nowelą z 2009 r. Zatem bez znaczenia było z jaką datą pracodawca powoda potwierdził dekretem prawo powoda do przysługującego mu wynagrodzenia, które zostało

ukształtowane w swojej wysokości przepisami prawa. Otrzymanie wyższej stawki wynagrodzenia zasadniczego w tym samym sądzie jest automatyczne w tym znaczeniu, że przyznanie wyższej stawki nie zależy od decyzji jakiegokolwiek organu, w tym wypadku - Prezesa sądu.

Zgodnie z art. 91a paragraf 3 Prawo o ustroju sądów powszechnych, wynagrodzenie zasadnicze sędziego określa się w stawce bezpośrednio wyższej po upływie kolejnych pięciu lat nienagannej pracy na danym stanowisku sędziowskim.

Prawo o ustroju sądów powszechnych przewiduje co prawda możliwość swoistego opóźnienia uzyskania wyższej stawki wynagrodzenia zasadniczego, jednak dotyczy to tylko i wyłącznie przypadków ukarania sędziego.

Opóźnienie w uzyskaniu wyższej stawki wynagrodzenia następuje w razie spełnienia się przesłanek ustawowych i również nie jest zależne od woli czy decyzji jakiegokolwiek organu.

Mechanizm gwarantujący otrzymanie wyższej stawki wynagrodzenia zasadniczego po upływie określonego ustawowo czasu nienagannego wykonywania pracy na danym stanowisku sędziowskim wyklucza możliwość wpływania na sferę niezawisłości sędziowskiej przez wykluczenie uzależnienia wysokości wynagrodzenia sędziego od czyjejkolwiek decyzji (vide: komentarz K. G., LEX 30.06.2013). Obowiązujące regulacje płac sędziowskich słusznie uwzględniają jedynie obiektywne kryteria ustalania wysokości wynagrodzeń, eliminując wszelką uznaniowość w tej materii, która mogłaby zagrozić zasadom sprawowania władzy sądowniczej.

Zgodnie z art. 94pkt. 5 kp, pracodawca jest zobowiązany terminowo wypłacać wynagrodzenie pracownikowi we właściwej wysokości.

Zgodnie z przepisem art. 85 § 1 k.p. wypłaty wynagrodzenia za pracę dokonuje się co najmniej raz w miesiącu w stałym i ustalonym z góry terminie określonym.

W niniejszej sprawie wynagrodzenie za pracę płatne jest zgodnie z regulaminem S. O. we W. do dnia 27 dnia każdego miesiąca .

Zatem od dnia 28 każdego miesiąca w związku z zaniechaniem wypłaty części wynagrodzenia powodowi należały się odsetki od wymagalnego świadczenia pieniężnego, a zaniechanie wydania dekretu przez Prezesa Sądu nie pozbawiłoby powoda uprawnienia do otrzymania wynagrodzenia.

Wobec dobrowolnego wyrównania przez stronę pozwaną zaległego wynagrodzenia powoda, a zatem uznania wiarygodności w zakresie zaległego wynagrodzenia i zapłaty należności z tego tytułu - powód uprawniony był do naliczania odsetek za ten okres.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe (art. 481 paragraf 2 k.c.).

Zgodnie z art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwo, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek od dłużnej sumy.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego (uchwała SNz dnia 19 września 2002 r. III PZP 18/02 , wyrok SN z dnia 21 lipca 1994 r. , I PRN 42/94, wyrok SN z dnia 04 czerwca 2013 r. II PK 294/12) skoro strona pozwana zaakceptowała swoje zobowiązanie do zapłaty sumy głównej, to tym samym powinna zaakceptować obowiązek zapłaty należności ubocznej w postaci odsetek ustawowych. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 1994 r. I PRN 42/94, OSN 1994/12/192 roszczenie o odsetki z tytułu wypłacenia z opóźnieniem wynagrodzenia za pracę, jest ściśle związane ze stosunkiem pracy, gdyż dotyczy odpowiedzialności pracodawcy za niewykonanie wynikającego z art. 86 k.p. obowiązku wypłacenia wynagrodzenia w miejscu oraz terminie określonym w regulaminie pracy i powinno być uwzględnione przez sąd pracy nawet gdyby pracownik tego roszczenia nie zgłosił (art. 477 1 paragraf 1 k.p.c.).

Wydając dekret w dniu 15 maja 2014 r., w którym ustalono powodowi wynagrodzenie zasadnicze w stawce szóstej z datą wstecz, strona pozwana przyznała, iż niewłaściwie ustaliła stawkę wynagrodzenia powoda na skutek nieprawidłowej interpretacji nowych przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 z późn. zm.) i ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 56, poz. 459) a w szczególności przepisu art. 91 a § 3 ustawy zmieniającej, zgodnie z którym wynagrodzenie zasadnicze sędziego określa się w stawce bezpośrednio wyższej po upływie kolejnych pięciu lat na danym stanowisku sędziowskim. W związku z tym uznać należało, iż strona pozwana popadła w opóźnienie z wypłatą części wynagrodzenia od 28 dnia każdego z poszczególnych miesięcy w sporym okresie.

W zakresie podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczeń powoda, należy wskazać, że powód uznał w/w zarzut za zasadny i ograniczył żądanie pozwu w zakresie przedawnionego roszczenia tj. co do kwoty 4.844,08 zł.

Powód działał przez profesjonalnego pełnomocnika, zatem, pomimo, że powód jest pracownikiem, jego stanowisko w tym zakresie podlegało bardzo ograniczonej ocenie Sądu Pracy. Należy jednak uznać, że skoro odsetki jako należność akcesoryjna wobec należności głównej, dzieli byt roszczenia głównego, zarzut strony pozwanej w pełni zasługiwał na uwzględnienie.

Na rozprawie w dniu 30 marca 2015 r. nie było pełnomocnika strony pozwanej, zatem nie miał on możliwości oświadczenia, czy wyraża zgodę na ograniczenie pozwu przez powoda.

Zatem pomimo cofnięcia pozwu przez powoda w zakresie kwoty 4.844,08 zł tj. roszczenia podlegającego przedawnieniu, Sąd w tym zakresie oddalił powództwo, a nie umorzył postępowanie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w pkt I wyroku zasądził na rzecz powoda kwotę 3.854 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 3 grudnia 2014 r. zgodnie z dyspozycją art. 482 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.m, natomiast w pkt II wyroku oddalił dalej idące powództwo.

Rozstrzygnięcie w punkcie III sentencji wyroku, w przedmiocie rygor natychmiastowej wysokości znajduje oparcie w art. 477 (2) § 1 k.p.c., zgodnie z którym zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika. Z zaświadczenia o zarobkach powoda wynika, iż jego jednomiesięczne średnie wynagrodzenie wynosiło kwotę wyższą, niż zasądzone roszczenie, zatem należało rygor nadać co do całości pkt I wyroku.

Orzeczenie o kosztach w punkcie IV sentencji wyroku, znajduje podstawę w treści art.102 k.p.c. zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

W niniejszej sprawie, kosztami tymi były koszty reprezentowanych strony pełnomocników, które zgodnie z § 6 pkt 4 w zw. z §12 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) wynosiły 900 zł.

Wprawdzie powód wygrał w niniejszym postępowaniu jedynie w 45%, lecz wobec jego stanowiska w postępowaniu, w szczególności wobec faktu, że powód w toku postępowania ograniczył żądanie pozwu w zakresie przedawnionego roszczenia, należało orzec jak w pkt IV wyroku.

Sąd orzekł w pkt V wyroku na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych.